

ΡΩΣΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ JOHN OWEN

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

μεγάλη οάλα του χορού, στο μέγαρο της πριγκιπίσσης Σόνιας, άστραφτε κιοιολεκτικώς άπ' τή φάτα, άπ' τούς κροστάλλινους πολυελαίους, κ' άπ' τή κατασκήνωσιν τών έλεκτών προσκεκλημένων...

Όρθη, άκουσιώντας έλαφρά σ' έναν στίχο, κοστά στην είσοδο, ή χρυσόμαλλη πριγκιπίσσα ύποδεχόταν τούς άργοσκημένους, με χαρι άπαράμιλλη, λυγίζοντας γοητευτικά τή νεαρή και φειδίσιμ κορμί της καθώς έδινε τή χέρι της στους κυρίους γιά νά τή φιλήσουν... Μιά ύπεροχη έξιμνα έσοργε τή κορμί της και τή πολυτίμητα μπυρραντίνα κολλήσε τή σημάτίζαν καταρράχτες άπό σπίνδες λαμπρές, όλογορα στον καταίελο, πρηφάνο τριχιά τής.

Η μουσική άρχισε νά παίζη τώρα μιά μαζούρικα πεταχτή και τή ζευγάρια άρχισαν νά στροβιλίζωνται, λαμπροκοιτώντας άπό όμορφιά, πλοδο και νεύατα...

Η πριγκιπίσσα Σόνια έρριξε μιά ματιά όλόγορά της, γιά νά βεβαιωθεί πως όλα ήταν έν τάξει, κ' έπειτα, λυγίζοντας άνάλαφρα τή όφραίνη κορμί της, παραδόθηκε στή ματιάσιν ενός κομπού άξιωματικού τής άνακτορικής φρουράς, κ' άρχισε νά χορεύη μ' έγκατάλειψη...

Σέ λίγο όμοσ — έπειτα άπό δύο-τρεις βόλτες — ηρτώντας σγνώμην άπ' τόν άπαρηγόρητο καθάλειό της, σταμάτησε τόν χορό της, προκρίσθηκε τή πολυμοσχία καθήκοντά της ως οικουδοσποίνης κ' άποιεине μονάχη...

Έρριξε τότε όλόγορά της τή ζαφειρένια της ματιά, κάτω ταραγμένη τώρα, και προσπαθής νά ξεχωρίση εκεί κοντά της, κάτω άόριστο κ' άσπληρητο, τή όλοιο τή στενοχωρούσε μυστηριώδως άπ' τήν όρα πού χόρευε...

Μία τίποτε τή παράξενο δέν είδε πούθενά. Η εύθημία κ' ή χαρά βασιλεύσε παντού και στή μάτια όλων φαινόταν ό ένδοξοσασμός τους. Τότε ή νεαρή πριγκιπίσσα άπέμεινε συγχωμένη.

Ήταν τόνος ζοηρό τή άλλόκοτο εκείνο μυστικό σιναίσθημα πού τήν ταραξέ πριν άπό λίγη όρα, ώστε μπορούσε νά πάρη όροκο πώς κάτι τή στανιό, τή πραγματικό και οίγορο, μιά άκαθόριστο άόλη, συνέβαινε έκει μέσα!...

Πέρασε λίγη όρα... Η μουσική έπαίξε τώρα κάποιον βάλς λιανιστικό, τή ζευγάρια γλυστούσαν στην δίπλα τού χορού άπλά κ' άδρόμια, κ' ή πριγκιπίσσα Σόνια βρισκόταν κοντά στην πορτα, δίνοντας μερικώς διαταγές στον άρχιχοροφό της...

Έξαρτα μιά κορφή άνατριχίλα συγκλονίσε τή χυτή κορμί της, ή ψυχή της άναστατώθηκε άπότοια άπό μιά άνεξήγητη αίτια και τή άσπρόχλομο, κοκκιστικό πρόσσω τής γήρισε πλάγια με γοηγοράδα... Τότε εί δ ε!...

Ναι, είδε εκεί κοντά της, σιηρηγμένον με άφύελα σέ μιά κίωλονα κάτωον κύριο με φράκο, ως 35 γαόνων, άσπυκροίτης κοιηρότητας κ' διαβολικής όμορφιάς, ό όλοιοσ τήν κίητώς σταθερά κ' έπιμονα, μιά και με άνεσι άνθρώπων μεγαλωμένον στή σαλίονα και γεμάτον λατρίαντα.

Η πριγκιπίσσα κάρφωσε μαγνητισμένη τή όλόγολά της μάτια στή ύπεροχη βαθυγάλα μίση τού άγνωστου, τή όλοιο φωσφορίζαν τώρα με άλλόκοτο τρόπο, ξεγίνοντας άπό μέσα τους άόρατες γιά τούς άλλους πρσινοσπέτες άνάλαμπες...

Τή στανιό αυτό σπιθεδόλομα δέν κράτησε πολλή όρα. Έτανε άπότοια σέ μιά στιγμή, μιλής ό άργιστος άνοιξε τή κατακόκκινο, κανονικό, μιά και κάτω δυσανάλομα σχιωμένο στίμα του, και ψιθύρισε με ύπόκορη φωνή στή Σόνια, ένώ ή δύο κατάλευκες σιηρές τών λίγο σπιδροών δοντιών του άστραφταν σάν χίονη κροστάλλινοςμένο:

— Τή σέβη μου, Υψηλοτάτη... Η λάμψη πού σκορφαίη ή σαγηνευτική σας καλλονή, φώτιζε τόνον καιρό άβέλι μου τή σσοτεινά μου βασιλεία κ' άνέθηκα στή γή σας νά ίδω τή συμβαίνει... Βεβαιωθείτε, Υψηλοτάτη, πως δέν έμεινα καθόλου μετονοικιόνος άπ' τόν μωρόν αυτόν περιπάτο μου!...

Ένα φροτεινό χαμόγελο έλαμψε στή έλικτυκό του πρόσσω, ένώ τή μαζουρίλα και γοαμμένα τήξα τών φροιδών του ζάρωναν σέ μιά χαριτωμένη σύστασι...

Τή κορμί της πριγκιπίσσης μούδιασε άπ' τή βισκανεία, ή όλοιο ξεγινόταν άπ' τόν άλλόκοτο εκείνον άγνωστο. Κι ένώ τόν κίητώς ξεχασημένη κ' άνατριχιάσε βλέποντας τή ζευγάρια τών χορευτών νά περνούν άνάμεσα άπ' τή κορμί του — λέξ κ' ήταν κιοιωμένος άπό σκοτεινό άνέρα — δίχως αυτός νά σωλεύη, άντήχησε κάλι σ' αητιά της ή μεταλλική φωνή του...

— Είμαι στενός φίλος τού μακαρίτη τού πατέρα σας, Υψηλοτάτης, τής έλεγε... Ό πριγκιπ' Ιβάν, ό παππος σας, ό εμπολουομένης άπ' τή όμοια τών κολλίων του, εν ειναι έπίσης στενός μου φίλος... Κι' ό μακαρίτης ό πρόπαππος σας, ό μέγας δούξ Φεντόρ Φεντόροβιτς, αυτός πούκαψε μιά μέρα — έτσι γιά γούστο, ό χωρατατζής

— όλους τούς ύπερέτες τού άρχοντικού του πύργου, εν ειναι κ' αυτός στενός, πούδ στενός μου φίλος... Βλέπετε λοιπόν, Υψηλοτάτη, πως δεινόμαστε σφιχτά κ' όι δύο μας άπό λαμπάλοιους δεσμούς οικουγενειακής φιλίας...

— Είτε φροχτά αυτά πού μου λέτε... Μυρίζουν άμα... Μυρίζουν τάφο... Μυρίζουν μούχλα... Πούδς είστε, Θεέ μου, πούδς είστε;... τραύλισε με φρέξη ή έξαλλη πριγκιπίσσα, όθως νά πτοχη νά ξεκολληση τή ματιά της άπ' τήν έξωτική καλλονή τού προσώπου, τού άπροσοκόητου έπισκεπτόου της...

Έκείνος όμως κάγχασε σαφραστικά κ' είλε με σιηρή, στεγνή φωνή:

— Πούδς είμαι;... Άπορώ, μιά τήν 'Αλήθεια — τήν έχθρά τών σκοταδιών μου 'Αλήθεια — με τήν έρώτησή σας αητή, 'Υψηλοτάτη... Είμαι ό μνηστροφας σας... Ό μόνος!... Ό μοναδικός!... Είμαι αυτός, πού μόνον Α ύ τός θα σιηγινήση τή καρδιά σας — τήν πέτρινη κ' άστοργη, όπως τή θέλω — άφοδ δέν μπόρεσε κανένα άπ' τή κοιτά, μιά άτιχα θυμάτα σας, νά τήν κάνει νά γοηγοχτυπήση μέσα στή άσπρόχλο σας στήθος... Μονάχη γιά Μένα εννε πλισμένα τή κολασμένα καλλή σας... Άνήχτετε σέ οικουγένεια κηλιδομένη άπό άδωο αίμα, σέ οικουγένεια πού Μού στάθηκε πιστή και άφοιομένη... Τής μοιάσατε και σεις στην άπονια και στή θρηκωόδα — προτεήματα πού τή έκτιμό περισσότερο άπ' όλα — και θάταν άγαριστία μου φροχτή, νά μίν άναγνωρισώ τις τώσες έκδοουλεύσεις σας σέ Μένα...

... Καθώς έπίσης θάταν άσυχώρητη παράλειψη, γιά έναν κύριο με τόσο τάχ, όπως 'Εγώ, νά μη γοητευθή άμέσως άπ' τήν ξεγοριστή σας καλλονή, και νά μίν τής υποβάλω τώρα τή βασιλεία Μου σέβη, μιά πού σάς τή χάρισα 'Εγώ, γιά νά σπερνέτε άφρονα όλόγορά σας τής ψυχής τήν καταστροφή και τόν χαμό...

Τή άόρα σαγόνια της πριγκιπίσσης Σόνιας χτύπησαν πολλές φροές άπ' τήν άνειπίτη φροχη πού άπόώθησε τόν κορμί της. Ένοιωθε τώρα όλοκάθαρα ΠΟΙΟΝ είχε άντίκρου της κ' άπ' τή γλαρά της μάτια πέρασαν γοργά σιηρές τής ζήης της...

Πέρασαν σιηρές χαμού δροσροών κ' άγώνων παλληκαριών, διασημένον γιά μιά σταλιά άγάτης εκ μέσων τής, παλληκαριών πού, άφοδ τούς ρούφηξε με δίπλα τή δροσσία της λουλουδιένιας νεότητός των, τήσποωξε κατόπιν άσπλαχνα στή θάνατο, μ' ένα ψυχρό τής βλέμμα ή με μιά άπονη, σαφραστική της φροσί...

Πέρασαν κ' άλλες σιηρές άόλημ, Σιηρές ζευγαριών άγαπημένον πριν, πού μωσήθησαν θανάτομα κατόπιν άναμεταξύ τους, έξ αίτιας τών φλογερών ματιών της, Σιηρές τίλοσιον πού κίητισήκαν στή φτώχεια μαζί με τούς δικούς των, σφραγμένον και κατεστραμμένον άπ' τις σπατάλες τής κιοιωδής αητής σιηρήνας...

Πέρασαν κ' άλλες σιηρές άόλημ — μπρός άπ' τή τρουαμμένα, όθφάνοχιά της μάτια — κ' όλες ή σιηρές αητές ήσαν ή μιά χωροίτη άπ' τήν άλλη...

Έσοχησε τή κεφαλή τότε ή Σόνια κ' άπόμεινε άώλητη γιά λίγο. Έψαξε μέσα στή κροινολεικό της στήθος, γιά νά ζήτηση άπ' τήν ψυχή της κάποια ένίσχυση και στήριγμα, στή δύσκολη έξεκήνη θέσι, μιά ή ψυχή της έλατε άπό κεί μέσα...

Ήταν χαρισμένη άπό καιρό — πριν άπό χρόνια — στον μυστηριώδη σιηομλητή της!...

Σήκωσε τώρα τή πανόρη και περιήρανε κεφαλή της, ή άπαράμιλλη σιηρήνα, κάρφωσε τή ματιά της στην πρσινοσφλογη ματιά τού άποκοσμον άγνωστου, και τούτε με άγέρωχη φωνή, γεμάτη σιηηράδα και ψυχρότητα:

— Καλώς ήρθες, Σατανά... Σέ γνωρίζω, Σ' άγαπάω και περιέμεινα τήν άφριξή Σου... Πάρε με, είμαι δική Σου!...

Κι' έπεσε έξαλλη στην άγκαλιά του... Άμέσως άνεμισήσαν κ' όι δύο σ' έναν τρελιό, γοργό, μεθυστικό χορό και περνώντας έπειτα τή κορμία τους άνάμεσα άπ' τή κλεισιόνα τήμα κάποιον παραδύρου — δίχως νά τή σπασούν — στροβιλίστηκαν στον άνέρα με παραξάλη, και χάθησαν στή καταχρισμένο και μονητόχορωμο 'Άπειρο...

Κι' ένώ κάποιος 'Εστωαρωμένος σγώλαμπε με θλίψη στον τούχο κρομασιμένον, ένα οίγος άνεξήγητο και κροερό χάιδεψε έσφρακνά τή Σαναμμένα άπ' τή χορό κορμιά τών κολασμένων τής πριγκιπίσσης Σόνιας...

Δέν έμαθε κανένας ποτέ του τί άπόγινε ή πριγκιπίσσα!...

ΠΑΝΣΕΔΕΞ

- Μόνον οι μεγάλοι άνδρες έπιτρέπεται νά κάνουν... μέγала λάθη.
- Η κολακεία εννε ψεύτικη μονέδα, τήν όλοια θέτει σέ κυκλοφορία ή μεταοδοξία μας.
- Η λύτη, όταν μοιράζεται, μικραίνει, ή χαρά, όταν μοιράζεται, μεγαλώνει.

